

Άρθρο του Μέλους της Επιτροπής κ. Χρήστου Ιωάννου Εφημερίδα ΗΜΕΡΗΣΙΑ 30 Φεβρουαρίου 2016

Πώς συνδέονται ασφαλιστικό, χρεοκοπία και μνημόνια;

Γράφει ο Χρήστος Α. Ιωάννου

www.christoaiioannou.blogspot.com

Όλα συνήθη «καλά και ωραία» με τον εκτενή δημόσιο διάλογο που διεξάγεται για το ασφαλιστικό ενόψει της νέας μεταρρύθμισής του που θα κατατεθεί τις επόμενες εβδομάδες στην Βουλή. Εκτός από τα βασικά και θεμελιώδη που, συνειδητά ή ασυνείδητα, παραμένουν θολά. Τι συμβαίνει λοιπόν; «Ήρθαν τα μνημόνια να κόψουν τις συντάξεις;» Για ποιόν λόγο οι αρχικά «αντιμνημονιακοί» γίνονται, καταλαμβάνοντας την κυβερνητική εξουσία «μνημονιακοί», και «πειράζουν», διαρκώς, το ασφαλιστικό και τις συντάξεις;

Εάν, όπως ακούγεται συχνά στον δημόσιο διάλογο, οι συντάξεις είναι «ενεργός ζήτηση» για την οικονομία, και «κοινωνική προστασία», γιατί, αυτοί που τα έλεγαν αντιπολιτευτικά και εξακολουθούσαν ? και εξακολουθούν- να τα πιστεύουν κυβερνητικά, δεν «δίνουν πίσω» τις περικοπές των συντάξεων, μερικές ή όλες, και δεν «τονώνουν» την «ενεργό ζήτηση» με περισσότερες και καλύτερες συντάξεις; Γιατί περιόρισαν τον περασμένο Αύγουστο τις «πρώρες συντάξεις» οι οποίες έως τότε αποτελούσαν πολλαπλώς εξαγγελθείσα «κόκκινη γραμμή»;

Δυστυχώς, στον όγδοο χρόνο από τότε που άρχισε η κατάρρευση της ελληνικής οικονομίας-«φούσκας» που είχε δημιουργηθεί, εξακολουθούν να ζουν και να βασιλεύουν μύθοι και αυταπάτες. Μεταξύ αυτών και ο μύθος ότι «ήρθε το Μνημόνιο και έκοψε τις συντάξεις». Δυστυχώς η πικρή αλήθεια, που απωθείται και αποφεύγεται, είναι το ακριβώς αντίθετο: τα ελλείμματα του ασφαλιστικού, από την παροχή αυξανόμενων και περισσότερων συντάξεων, απετέλεσαν την κυριότερη συνιστώσα των δημοσιονομικών ελλειμμάτων που έφεραν την ελληνική δημοσιονομική χρεοκοπία του 2009-2010, και οδήγησαν στα μνημόνια.

Αν ποτέ γίνει η λογιστική ανάλυση και ανατομία του «επαχθούς», «απεχθούς», «επονείδιστου» κοκ ελληνικού δημοσίου χρέους, που οδήγησε στην τρέχουσα, συνεχιζόμενη, ελληνική χρεοκοπία, τότε θα γίνει κατανοητό ότι η ισχυρότερη συνιστώσα του ήταν η ασφαλιστική ? συνταξιοδοτική. Ομοίως, όλες οι, είτε αισιόδοξες είτε μετριοπαθείς ως προς τις παραδοχές τους, προβολές της συνταξιοδοτικής δαπάνης στις επόμενες δεκαετίες δείχνουν την δημόσια συνταξιοδοτική δαπάνη να διαμορφώνεται περίξ του 25% του ΑΕΠ.

Η πραγματοποιηθείσα την τελευταία δεκαετία, πριν την χρεοκοπία και μετά από αυτήν, συνεχής άνοδος της δημόσιας δαπάνης για χρηματοδότηση της συνταξιοδοτικής δαπάνης, από το σχεδόν 12% του ΑΕΠ το 2005 στο άνω του 17% το 2012, συνδέεται ευθέως με την προκληθείσα και συνεχιζόμενη χρεοκοπία. Ομοίως και τα θεωρητικώς εκτιμώμενα αυξανόμενα μερίδια της ίδιας δαπάνης για τα επόμενα χρόνια συνεπάγονται καθήλωση στην κατάσταση χρεοκοπίας ή νέα επεισόδια χρεοκοπίας ? και νέα μνημόνια.

Σε όλη αυτήν την πορεία υπήρχε η βεβαιότητα ότι «το κράτος εγγυάται τις συντάξεις», όμως μέχρι τώρα το έκανε δανειζόμενο στις διεθνείς αγορές, υπερχρεώνοντας την χώρα, και εν συνεχεία, όταν χρεοκόπησε και «έκλεισαν οι αγορές», αφενός δανειζόμενο από τους εταίρους-τοκογλύφους-δανειστές, αφετέρου, και κυρίως, υπερφορολογώντας την οικονομία και την κοινωνία. Κατ' ουσίαν επιχειρήθηκε να διατηρηθεί ένα ύψος και μία δομή δημοσίας δαπάνης, και στο εσωτερικό αυτής της δημόσιας δαπάνης ένα ύψος και μία δομή-μία κατανομή της δημόσιας συνταξιοδοτικής δαπάνης, η οποία δεν συνάδει με την οικονομική και κοινωνική ευστάθεια της χώρας.